

Chaim van Luit

Via Lucis II

Met de Latijnse titel *Via Lucis*, die men kan vertalen als 'lichtend pad', boort Chaim van Luit, voor zijn tweede solotentoonstelling in de galerie, fundamentele thema's aan zoals tijd, licht en ruimte.

Als onvermoeibaar wandelaar en zoekende geest groeit het werk van van Luit zowel in zijn atelier als op het platteland dat zich errond uitstrekt. De praktijk van Chaim van Luit steunt op de notie van verzamelen. Het verzamelen van artefacten, van gegevens, eigenlijk allerlei zaken bijeensprokkelen teneinde een puzzel te creëren die uiteindelijk een beeld van een uitgestrekt landschap biedt. Door de bezoeker te verwelkomen met een spiegel waarop een oude kam werd gekleefd, stelt de kunstenaar onmiddellijk de vraag naar identiteit en gezichtspunt. Ertegenover toont de grote neon cirkel, *Circumscribe*, het persoonlijke bereik van de kunstenaar dat de grenzen van zijn lichaam bepaalt. Hoe kan men hier geen metafoor in zien? Deze fragiele lijn, deze beschermende omtrek, herinnert er ons aan dat de mens ernaar kan streven om de hemel aan te raken, maar dat hij eveneens met beide voeten op de grond staat en makkelijk in het stof kan bijten. Kan dit het verhaal van Icarus zijn? Door de hoge hemel verleid worden, maar aan de onvermijdelijkheid van de dood herinnerd worden? Hoever kan men gaan?

Niet zonder humor vindt men deze twee aspecten ook terug in *Lost and found pigeon rings*. De in een regenboog geplaatste ringen van reisduiven werden door de kunstenaar met een metaaldetector gevonden tijdens zijn talrijke omzwervingen. Sinds jaren wroet van Luit rond in zijn streek en verzamelt deze gekleurde ringen die toelaten de gedresseerde vogels te identificeren. De aanwezigheid van de in de aarde terechtgekomen ringen getuigt van hun abrupte einde en het mislukken van de missie.

Van Luit graaft om wat zich in de grond bevindt aan het licht te brengen, om het aan de vergetelheid te onttrekken. Het werk *Chain of thoughts* bestaat uit tientallen opgegraven metalen draden. De draden werden verbonden om de hoogte van de tentoonstellingsruimte te iken. Elk apart hebben deze elementen geen betekenis, maar op deze wijze geplaatst geven ze een maat aan. Hetzelfde geldt voor *Stone bridge*, bestaand uit boommonsters uit marmer en travertijn, op de grond geplaatst en zo een baken van archeoloog of landmeter vormend.

Legato, de titel van de video, gemaakt in samenwerking met Joep Vossebeld, slaat op het aaneenrijgen van opeenvolgende noten tijdens het spelen zonder enige stilte ertussen. De video toont verschillende beelden die door de kunstenaar tijdens zijn verplaatsingen bijeengesprokkeld werden, beelden genomen vanuit de binnenzijde van een grot, in een veld, in een woud, ... terwijl de geluidsband de opname is van een orgelstemmer die een kerkorgel stemt. De beelden bewegen heen en weer tot aan een moment van rust, een stabiel beeld, dat beantwoordt aan het moment waarop de stemmer het juiste akkoord vindt. Beeld en klank vinden elkaar in optimale harmonie. Deze wil om twee verschillende universa samen te brengen, is ook terug te vinden in *Structure, Construction*; een marmeren sculptuur die de reproductie is van een afgestoten hertengewei dat de kunstenaar in een bos vond. Van Luit is gefascineerd door het organische karakter van geweien die elk jaar opnieuw aangroeien, en vertaalde deze vorm in marmer met behulp van spitstechnologie. Of hoe mens en machine te verbinden.

Als kunstenaar volgde van Luit een atypisch parcours - hij had gedurende enige jaren een carrière bij de zeemacht - dat af en toe weer naar boven komt, zoals bij het werk *Spear*, een houten stok geschilderd in de kleuren van de omringende ruimte. Via minimalistische camouflage verdwijnt dit object ten bate van het idee. Object en de muur vloeien in elkaar over; het object wordt uitgewist en zo wordt het gebaar van het schilderen belicht. Net als de doeken van de serie *Comb (horizontal/vertical)*, geschilderd in een monochrome kleurevolutie, herinneren ze aan bepaalde vraagstellingen die men ook terugvindt bij kunstenaars als Ryman of Opalka. Van Luit beroept zich op de vaststelling dat schilderen een associatie is tussen materie en drager, en toont hoe belangrijk licht is voor de waarneming. Naargelang de invalshoek neemt de waarnemer een vorm waar, die door de afwisseling van de verfstreken (verticaal of horizontaal) in de materie werd ingebracht. Voor van Luit is monochromie geen doel op zich, maar een wijze om een gebaar te herhalen tot hij het moment van *perfectie* bereikt. Hij toont het schilderij in een zekere naaktheid en zet aan om van nabij, opzij en veraf te kijken, om de gezichtspunten te vermenigvuldigen.

Geboren in 1985 in Heerlen (Nederland), woont Chaim van Luit vandaag in Maastricht (Nederland). Chaim van Luit heeft solotentoonstellingen gehad in het Bonnefantenmuseum, Maastricht, in Amsterdam bij tegenboschvanvreden en in P/////AKT (Nederland), bij Meessen De Clercq in Brussel en de Workshop Gallery in Beirut (Libanon). Zijn werk werd getoond in groepstentoonstellingen in België in het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten van Antwerpen (KMSKA) en in het Palais Curtius in Luik, in Duitsland bij Rudolf-Scharpf-Galerie/Wilhelm-Hack-Museum in Ludwigshafen en in Nederland in het Centraal Museum van Utrecht, in Garage Rotterdam en de Jan van Eyck Academie, Maastricht en in Frankrijk in de Nuits de la photographie, les Rencontres d'Arles, en bij Martine Aboucaya, Parijs.